

Και εσείς του μετώπου της λογικής είστε;

Το βιβλίο του Γιώργου Παγουλάτου μάζεψε στο αμφιθέατρο του 9.84 ανθρώπους από τον χώρο που συνηθίζουμε να αποκαλούμε «μέτωπο της λογικής». Άνθρωποι που λίγο ως πολύ γνωρίζονται μεταξύ τους, βράζουν στο ίδιο καζάνι και, με εξαίρεση τον Κυριάκο Μητσοτάκη, δεν ξέρουν τι ακριβώς πρέπει να κάνουν

[Κώστας Γιαννακίδης](#) 21 Νοεμβρίου 2016, 23:11

Υπάρχουν ορισμένες εκδηλώσεις κατά τις οποίες οι άνθρωποι έχουν την ευκαιρία να ανανεώνουν τις γνωριμίες τους και να επιβεβαιώνουν το κοινωνικό τους στίγμα. Μπορεί να είναι μία κηδεία ή ένα μνημόσυνο, ίσως και ένας γάμος. Δεν έχει σημασία αν προσέρχεσαι ως φίλος του μακαρίτη, συγγενής του γαμπρού ή της νύφης. Ξέρεις, όμως, ότι θα σφίξεις χέρια, θα ανταλλάξεις ματιές και χαμόγελα, ίσως να χτυπήσεις και καμιά πλάτη. Ούτως ή άλλως, σε αυτούς του είδους τις εκδηλώσεις όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους, ακόμα και αν χρειαστεί να μεσολαβήσει μία σύσταση.

Οι περισσότερες κηδείες στις οποίες έχω παραβρεθεί τα τελευταία χρόνια τελειώνουν με τον ίδιο τρόπο. Πέφτει το πρώτο χόμα και μετά το «άντε και να μη χρειάζεται να σμίγουμε μόνο σε κηδείες». Ευτυχώς η παρέα είναι μεγάλη, οπότε το μόνο που αλλάζει την επόμενη φορά είναι το νεκροταφείο. Κάπως έτσι αισθάνθηκα στην παρουσίαση του βιβλίου «Το Νησί που φεύγει». Πρόκειται για μία γενναιόδωρη ανθολογία άρθρων του Γιώργου Παγουλάτου που δημοσιεύθηκαν στην «Καθημερινή» τα τελευταία χρόνια, περιγράφοντας με ακρίβεια και ευθυκρισία στοιχεία της εθνικής μας παθογένειας. Η εκδήλωση έλαβε χώρα στο κατάμεστο αμφιθέατρο του 9.84. Η ατμόσφαιρα ήταν τρικοκοσμικά πνιγηρή και, λίγο η ζέστη, λίγο τα λόγια του Βενιζέλου, κάπου θυμήθηκα ότι κάποια στιγμή το όνομα του Παγουλάτου είχε ακουστεί, τις ημέρες της φαντασίας, για την ηγεσία της Κεντροαριστεράς. Στο πάνελ, εκτός από τον συγγραφέα, ήταν ο Κυριάκος Μητσοτάκης, ο Σταύρος Θεοδωράκης, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, που προσήλθε χωρίς ΠΑΣΟΚ και Δημοκρατική Συμπράταξη στην ιδιότητα του, ο Χρήστος Χωμενίδης και η συνάδελφος Νίκη Λυμπεράκη που ανέλαβε, με λεπτότητα και ακριβείς παρατηρήσεις, τον συντονισμό. Όμως για να είμαι απολύτως ειλικρινής, εγώ δεν πήγα να λουστώ στον ιδρώτα για να ακούσω όλους αυτούς. Με εξαίρεση τον Χωμενίδη, γνώριζα τι θα πουν πριν καν να ανοίξουν το στόμα τους. Εγώ πήγα για να κόψω φάτσες. Να δω φίλους και γνωστούς. Και να δεχθώ σταυρωτούς ασπασμούς από χείλη ποτισμένα με δίκταμο και πράσινο τσάι.

Από αριστερά προς τα δεξιά: Χωμενίδης, Μητσοτάκης, Λυμπεράκη, Θεοδωράκης, Βενιζέλος, Παγουλάτος

Ε, λοιπόν ήταν όπως στους γάμους, στις κηδείες, στα μνημόσυνα και στην τελετή λήξης του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Περίπου 600 άνθρωποι, σχεδόν όλοι γνωστοί μεταξύ τους. Κοινώς αν δεν γνώριζες κάποιον, δεν υπήρχε πρόβλημα, θα σε έφερνε σε επαφή ένας κοινός γνωστός. Και έτσι όπως είχε ασφυκτική ζέστη, ήταν σαν να έχεις βουτήξει στο καζάνι που βράζει όλος αυτός ο χώρος, τον αποκαλούμενο και «μέτωπο της λογικής». Κεντρώοι της Νέας Δημοκρατίας, Πασόκοι του ΓΑΠ και του Βενιζέλου, ορφανά της ΔΗΜΑΡ και Ποταμίσιοι σε αναζήτηση, συν καμιά δεκαριά που κοίταζαν προς την πόρτα με την ελπίδα να μπει ο Σημίτης. Ο ένας με τον άλλον είχαν από 200 κοινούς φίλους στο facebook.

Η Μιλένα Αποστολάκη χαμογελά. Με χαμόγελο και η Νίκη Κεραμέως και ο Κωστής Χατζηδάκης

Εβλεπες, ας πούμε, τους Νεοδημοκράτες. Κικίλιας, Κεραμέως, Χατζηδάκης. Ο Κυριάκος ποτέ δεν θα ερχόταν σε τέτοια εκδήλωση φέρνοντας μαζί του Αδωνι,

Βορίδη, Βούλτεψη και κανέναν Γιακουμάτο. Όχι, με αυτούς θα πήγαινε αλλού, ας πούμε στη γιορτή των Ενόπλων Δυνάμεων. Εκεί χρειαζόταν κάτι πιο κάζουαλ. Δίπλα στην Κεραμέως κάθισε η Μιλένα Αποστολάκη, πιο πέρα η Μαρέβα και δίπλα της ο Χάρης Θεοχάρης. Μια χαρά σήκωνες όλη τη σειρά με τις καρέκλες και την κατέβαζες λίγο πιο κάτω, στην Πειραιώς. Το πολύ η Μιλένα να ζητούσε πέντε λεπτά για να το πει στον Βενιζέλο. Οι Ποταμίσοι ήταν πιο πέρα. Ο Κύρκος, ο Μπαργιώτας, ο Μαυρωτάς, ο Ψαριανός, φίλοι και στελέχη. Μπορεί να του τελειώνουν οι βουλευτές του Σταύρου, έχει όμως καλούς και πιστούς φίλους. Ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου ήταν με τον Φίλιππο Σαχινίδη, βάλτε καμιά εικοσαριά από τους γνωστούς πανεπιστημιακούς και τέλος πάντων μπορείτε να τη φανταστείτε την εικόνα. Μέτωπο λογικής με «εξημερωμένους» δεξιούς. Και τι άκουσαν όλοι αυτοί; Σας είπα, τα γνωστά.

Κατάμεστο το αμφιθέατρο

Ο **Κυριάκος Μητσοτάκης** βρίσκεται ούτως ή άλλως σε αμηχανία όταν καλείται να αναλύσει την κρίση και τις αιτίες που τη γέννησαν. Δεν μπορεί να μιλήσει για τον Καραμανλή. Μετά πάει και πιάνει την κριτική στον λαϊκισμό, αλλά προσέχει μην τυχόν και λερώσει τον Σαμαρά με τα Ζάπεια και τα σκισμένα μνημόνια. Είπε κάτι ενδιαφέρον: οι άνθρωποι που πείθονται από τον λαϊκισμό είναι ακόμα πολλοί, δεν είναι εύκολη, ούτε αυτονόητη η προσέλευση τους στη σφαίρα της λογικής.

Ο **Θεοδωράκης**, κάνοντας περισσότερο τον δημοσιογράφο και λιγότερο τον πολιτικό, όπως άλλωστε συνηθίζει εσχάτως, θύμισε ότι οι πολιτικοί δεν έχουν καταφέρει να συμφωνήσουν σε ένα συνολικό αφήγημα για τη χώρα. Είπε και αυτός ότι ο λαϊκισμός έχει δόντια. «Το ότι οι παρόντες σε αυτή την αίθουσα αντιστάθηκαν στο τέρας του λαϊκισμού δεν αλλάζει τη μεγάλη εικόνα του λαϊκισμού που κατατρώνει τη χώρα.»

Ο **Βενιζέλος** ήταν εκεί ως «πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και συνταγματολόγος». Αντιληπτό το υπονοούμενο. Προέβλεψε ότι έρχεται τέταρτο μνημόνιο, όχι απαραίτητα με εισπρακτικά μέτρα, αλλά με ένα αυστηρό πλαίσιο ελέγχου. Θύμισε τις χαμένες ευκαιρίες και τα λάθη. Γενικά ο Βενιζέλος μεταφέρει συνέχεια ένα παράπονο, προσπαθώντας να πείσει για την ορθότητα της ανάλυσης και των επιλογών του. Δεν βρίσκει όμως ακροατήριο μεγαλύτερο από αυτό που γεμίζει το αμφιθέατρο του 9.84.

Ο **Χωμενίδης** με τις ακροβασίες που του επιτρέπει η συγγραφική ιδιότητα, είπε πως αν μετά το δημοψήφισμα σχημάτιζαν μία παράταξη του «Ναι», τότε ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα κέρδιζε τις εκλογές.

Ο συγγραφέας, καθηγητής Γιώργος Παγουλάτος

Και τέλος ο **Γιώργος Παγουλάτος**, μίλησε για το περιεχόμενο του βιβλίου του. Η Ελλάδα θυμίζει ένα νησί που φεύγει από την Ευρώπη, αφού ακόμα δεν έχει αντιμετωπίσει τις παθογένειες της, ενώ παραμένει δεκτική στο λαϊκισμό.

Ήταν μία εκδήλωση κατά την οποία χειροκροτήθηκαν όλοι με την ίδια θέρμη. Αλλά εκεί είναι το πρόβλημα σε αυτόν τον χώρο. Στο χειροκρότημα. Όταν τελειώνει, αρχίζουν όλοι να μονολογούν, παριστάνοντας πως συμμετέχουν στην κουβέντα. Αλλά δεν θα μπορούσε να γίνει και αλλιώς. Σκεπτόμενοι άνθρωποι είναι, όχι οπαδοί.

Θα μιλάνε πάντα, μόνο που εάν είναι σε γάμο μπορεί να γλωσσοφάνε το ζευγάρι, ενώ στην κηδεία δεν υπάρχει περίπτωση να ξυπνήσουν τον μακαρίτη...

<http://www.protagon.gr/epikairota/44341281564-44341281564>